

— Див и пуст ли ви се вижда нашият край?
— изгледаха ги учудени простите и добродушни планинци.

— Това е най-дивият и най-пустият край, който видяхме по пътя си! — извикаха в един глас коларите.

— А вашето село от което идете, то какво е?
— обърна се дядо Тасо, целият пламнал от любопитство. Той пръв беше дошъл да види чудния керван и да се запознае с непознатите гости.

— Ние идем от най-големия град на света, нали разбирате? — отвърна малко насмешливо най-старият колар. Това е най-богатото място на земята, най-бляскавата столица, каквато до сега е изграждана.

— Значи, богата! — заклати глава дядо Тасо като се мъчеше да си представи като какво ще да е това богатство.

— Да са само богатствата! — рече с гордост старият колар. — Какви красоти и чудесии има още. Всичките ви гори наоколо, додето виждате, няма да стигнат само за направата на половината кораби, които са в пристанищата му.

— А има ли и море в този град? — мигна още по-любопитно дядо Тасо, тъй като той знаеше, че щом има кораби, трябва да има и море.

— Този град е построен на две морета и на две земи, които нямат край. Никой до сега не ги е изходил и никой не знае до къде свършват те. Там се кръстосват всички пътища, там идват кервани от далечни краища, дето изгрява и залязва слънцето. — Старият колар изгледа гордо слисаните планинци. Той знаеше какво значат за тях думите му, но той също така знаеше, че нито лъже, нито преувеличава. — Ето, това е градът на нашия владетел.